

[Jørgen Peder Hansen.]

Endelig vil jeg også have lov til at nævne, og det er måske det vigtigste af det hele, når det kommer til stykket, at der bør indledes et virkeligt samarbejde mellem det offentlige og erhvervslivet om at dække behovet for nye produkter og nye produktionsformer. Det er handelsministeren, som peger på de muligheder, der ligger inden for den offentlige sektor, og nævner en række ministerier. Det er klart, at det offentlige allerede i de nærmeste åringer vil få et vældigt behov for nye produkter, for udviklingen af nye produkter, og her må det offentlige, mener jeg, være den, der selv tager initiativet i sådanne tilfælde.

Jeg vil i denne forbindelse gerne have lov til at nævne, at i det udvalgsarbejde, der har fundet sted om vort forslag, har vi haft lejlighed til at besøge en enkelt virksomhed, som beskæftiger sig med fremstilling af datamater. Her blev det oplyst over for os, at undervisningsministeriet på et eller andet tidspunkt skulle have modtaget en gave — ordet gave skal måske i anførelsestegn — fra et amerikansk firma. Det var en datamat, man gerne ville forære til undervisningsformål. Det kom til at betyde, at den danske virksomhed blev afskåret fra at få mulighed for efter min opfattelse ikke blot denne enkelte leverance, men måske også for leverancer fremover, vel at mærke hvis vi lukker øjnene for den fremtidige udvikling. Det håber jeg altså ikke regeringen vil gøre på dette punkt; det er derfor, jeg nævner det. For hvordan skal en dansk virksomhed kunne klare sig i international konkurrence på det udenlandske marked, hvis den bliver mødt med det argument: ja men I er jo ikke engang i stand til at sælge til jeres egne, jeg havde nær sagt ministre, til jeres egne styrelser, til det offentlige i jeres hjemland, så det er et spørgsmål, om vi kan bruge jeres varer i det hele taget. Det er den ene side af sagen. Den anden side er, at hvis en sådan virksomhed ikke får en mulighed for på et større grundlag at videreudvikle en produktion, må vi se hen til, at virksomheden kommer til at sække agterud.

Finansieringsproblemerne er jo noget af det allervigtigste, vi kommer til at stå over for, og det er jo også de problemer, som lovforslaget, mener jeg, i særlig grad tager sig

af. Vi er tilfredse med de former for bistandsydelse, hvis man kan kalde det sådan, under ét, som foreslås i lovforslagets § 1. Vi kan jo næsten heller ikke være andet, eftersom det er det, der har været tænkesættet hos os selv i de forslag, vi har fremsat. Så jeg takker, fordi tankerne er blevet udformet så klart og så koncist, som tilfældet er.

I den forbindelse mener jeg det er værd at understrege de bemærkninger, som handelsministeren gør i sin fremsættelsestale om risikomomentet. Vi skal såmænd nok blive mødt med synspunkter, der går på, at vi kunne også have været noget mere tilbageholdende, så ville det offentlige, så ville den danske statskasse, eller hvordan man nu kan dramatisere det, ikke have mistet et eller andet tænkt beløb. Men hvis vi ikke er parat til at gå ind i en risiko, må vi hellere lade være med at gå i gang med denne lovgivning. Det alt afgørende er jo nemlig, at samfundet er parat til at gå ind i en risiko, som er mangefold større for erhvervslivet, det erhvervsliv, som skal slås for ikke bare de udenlandske, men også de danske markeder.

Jeg ser altså disse ting som noget væsentligt og udviklingskontrakterne som noget af det, jeg synes allerbedst om.

Om selve lovforslaget vil jeg blot generelt sige, at vi kan acceptere lovforslaget, men vi har naturligvis vore særlige opfattelser på en række punkter, som vi har tænkt os at gøre opmærksom på særlig i det udvalgsarbejde, som må komme, og for nogle enkelte punkters vedkommende også her. Vi mener ikke, at vore problemer er løst med det foreliggende lovforslag, absolut ikke, og det mener handelsministeren altså heller ikke. Her er vi enige. Men vi står ved en begyndelse, og jeg mener, det er værdifuldt, at vi, når vi engang får denne lov, følger udviklingen meget nøje, således at vi kan være parat til at ændre og udbygge, når tiden er inde hertil. Med den hastige udvikling, som handelsministeren selv gør opmærksom på på grundlag af Servan-Schreibers bog, må vi være parat til at vende tilbage til denne lovgivning, tror jeg, med forholdsvis korte mellemrum.

Vi finder, at ændringerne af erhvervslånefonden er tilfredsstillende, at det er en udmærket anvendelse af de midler, som én